

Over Bjældet.

Fortælling af

Friedrich.

(Fortættelse.)

Stille fød han der og stirrede grubende hen for sig. Han lyttede til et hørt Ord, som Hansel sagde, og det angrede ham, at han ikke fandt nogen Anledning til at kunne saa træde op imod ham.

Hansel syntes ikke at bekymre sig det allerringeste om sin Modstander. Ulystigt fortalte han om sit Liv i Wien, om de mangtne Bygninger der, og om de rigdomme, som der var ophobede, samt om det glimrende Hof, hvilket han havde været saa for noget af, naar han havde været i Wien.

"Har Du ikke ogsaa spist sammen med den her?" raabte David, som ikke længe kunde lægge Bånd paa den Værelse, som nagede ham.

"Nej," svarede Hansel roligt. "Men jeg har ofte seet ham, og ved Du bedre, hvorledes han ser ud, saa fortal Du."

"Jeg bryder mig ikke om at vide det, thi her vil han dog aldrig møde mig," sagde David til Svar. "Der er en Præst, som engang rejste til Rom, og han havde taget sin Hund med, og den havde seet Haven, men Haven havde ikke seet den!"

"Har Hunden selv fortalt Dig dette?" spurgte Hansel, og fik paany Latteren paa sin Side.

Underburgstejnens Ansigt blev mørkere og mere overtruffet med stærk Rødme; Bredden over at have fundet en Modstander, som han havde underoverdrevet, havde hans Bryst. Her stod Kraft mod Kraft, Udfaldet syntes alene at afhænge af Udholdenheden.

Da- og Hansel sig sammen, han trængte Modstanderen tilbage, de Omkringstaaende vege til Side, enhver Muskel i hans Arme traadte stærkere frem; endnu engang et kraftigt Tag, og han fastede Underburgstejnen til Jorden.

Uvilkkaarligt aandede de Omkringstaaende lettere, og i sit Hjerte glædede de sig inderligt.

Vege Modstanderne laa paa Jorden. Deres Bryst snappede efter Vejret, deres Kræfter syntes at være udtømt. Deres Dine, som neppe var en Haarsbred fjernede fra herunder, stirrede mod hinanden fuld af Had.

"Du har villet det saa!" raabte Hansel, idet han slog sin Modstander og rejste sig op.

Et Djeblisk blev Underburgstejnen ligegyldig ubøvegelig. Det var første Gang han var bleven kastet overende. Han tuffede Dine og hans Bryst snappede efter Vejret. Derpaa greb han med den højre Haand en Sten, sprang op og forglemte alle trængte han ind paa Hansel.

Endnu var denne ikke helt kommet sig efter Anstrængelsen. Men da han saa Modstanderen hæve Armen for at kaste hans Hoved med Stenen, tog han sig sammen med Lynets Hurtighed. Med et eneste Spring løb han ind paa ham og tog fat i ham fra neden af, og med fortvivlelsens Kraft løstede han hans svære Legeme op og slængte det mod Jorden igjen.

Underburgstejnen opstode et vildt Skrig af Raseri og Smerte. Han rejste sig tumlende op igjen, rev en Kniv ud af Lommen og vilde med den trænge ind paa Hansel, men da sprang en ni, ti Mand ind paa ham, omklamrede hans Arme og fravristede ham Kniven.

Næsten afmægtigt faldt den svære Skikkelse saamen, kun to Mand af alle de Tilseende bleve tilbage hos ham for at berolige ham og saa ham bort derfra.

Bleg og udmattet af Anstrængelsen stod Hansel der.

"I stude kun usofstyret have ladet ham komme, thi jeg frygtede ikke for hans Kniv," sagde han til Lærerne, der jublende stormede ind paa ham.

Alle havde de frygtet Underburgstejnen og havde lidt under Tryk af den; med en Gang var dette nu fjernet fra dem. Den Store var bleven kastet overende af en Kniv, hvem Ingen havde troet istand dertil; højlydt jublede de af Glæde derover. Triumpherende trak de Hansel tilbage ind i Gæsteværelset.

Enhver raabte efter Vin for at trakttere Sjælen.

Hansel alene syntes ikke at være lynderlig fornøjet over sin Sejer. Udmattet og slirrende hen for sig sad han der.

"Jeg har idag forslået mig en Hænde, som ikke lader sig forsones," sagde han.

"Du behøver ikke mere at være bange for ham, han vil undvige Dig," sagde Cepp Blankestejn.

"De Hænder, som aabenbart træde os imøde, er ikke de flemmeste," svarede Hansel. Betyrningerne, som opfyldte ham, blev imidlertid snart forjagede af Vinen, og neppe en halv Time efter gik det saa lystigt til i Gæsteværelset, som ikke paa aarevis.

Imidlertid steg den Besjævede langsomt op ad den stejle Sti, der førte til Underburgstejn. Han havde gjort Sejen mange tusinde Gaage, og aldrig var den forekommet ham besværlig, men nu maatte han mere end en Gang staa stille for at trække Vejret og tørre Svæden af sin Pande, og dog stiniede Solen ikke varmt; tvertimod, en frisk og kjolende Vind blæste fra Nord af.

hadde stemmet sig lige saa fast mod Jorden, som Underburgstejners nagelbeslaede Sto. Davids Ansigt blev mere og mere overtruffet med stærk Rødme; Bredden over at have fundet en Modstander, som han havde underoverdrevet, havde hans Bryst. Her stod Kraft mod Kraft, Udfaldet syntes alene at afhænge af Udholdenheden.

Da- og Hansel sig sammen, han trængte Modstanderen tilbage, de Omkringstaaende vege til Side, enhver Muskel i hans Arme traadte stærkere frem; endnu engang et kraftigt Tag, og han fastede Underburgstejnen til Jorden.

Uvilkkaarligt aandede de Omkringstaaende lettere, og i sit Hjerte glædede de sig inderligt.

Vege Modstanderne laa paa Jorden. Deres Bryst snappede efter Vejret, deres Kræfter syntes at være udtømt. Deres Dine, som neppe var en Haarsbred fjernede fra herunder, stirrede mod hinanden fuld af Had.

"Du har villet det saa!" raabte Hansel, idet han slog sin Modstander og rejste sig op.

Et Djeblisk blev Underburgstejnen ligegyldig ubøvegelig. Det var første Gang han var bleven kastet overende. Han tuffede Dine og hans Bryst snappede efter Vejret. Derpaa greb han med den højre Haand en Sten, sprang op og forglemte alle trængte han ind paa Hansel.

Endnu var denne ikke helt kommet sig efter Anstrængelsen. Men da han saa Modstanderen hæve Armen for at kaste hans Hoved med Stenen, tog han sig sammen med Lynets Hurtighed. Med et eneste Spring løb han ind paa ham og tog fat i ham fra neden af, og med fortvivlelsens Kraft løstede han hans svære Legeme op og slængte det mod Jorden igjen.

Underburgstejnen opstode et vildt Skrig af Raseri og Smerte. Han rejste sig tumlende op igjen, rev en Kniv ud af Lommen og vilde med den trænge ind paa Hansel, men da sprang en ni, ti Mand ind paa ham, omklamrede hans Arme og fravristede ham Kniven.

Næsten afmægtigt faldt den svære Skikkelse saamen, kun to Mand af alle de Tilseende bleve tilbage hos ham for at berolige ham og saa ham bort derfra.

Bleg og udmattet af Anstrængelsen stod Hansel der.

"I stude kun usofstyret have ladet ham komme, thi jeg frygtede ikke for hans Kniv," sagde han til Lærerne, der jublende stormede ind paa ham.

Alle havde de frygtet Underburgstejnen og havde lidt under Tryk af den; med en Gang var dette nu fjernet fra dem. Den Store var bleven kastet overende af en Kniv, hvem Ingen havde troet istand dertil; højlydt jublede de af Glæde derover. Triumpherende trak de Hansel tilbage ind i Gæsteværelset.

Enhver raabte efter Vin for at trakttere Sjælen.

Hansel alene syntes ikke at være lynderlig fornøjet over sin Sejer. Udmattet og slirrende hen for sig sad han der.

"Jeg har idag forslået mig en Hænde, som ikke lader sig forsones," sagde han.

"Du behøver ikke mere at være bange for ham, han vil undvige Dig," sagde Cepp Blankestejn.

"De Hænder, som aabenbart træde os imøde, er ikke de flemmeste," svarede Hansel. Betyrningerne, som opfyldte ham, blev imidlertid snart forjagede af Vinen, og neppe en halv Time efter gik det saa lystigt til i Gæsteværelset, som ikke paa aarevis.

Imidlertid steg den Besjævede langsomt op ad den stejle Sti, der førte til Underburgstejn. Han havde gjort Sejen mange tusinde Gaage, og aldrig var den forekommet ham besværlig, men nu maatte han mere end en Gang staa stille for at trække Vejret og tørre Svæden af sin Pande, og dog stiniede Solen ikke varmt; tvertimod, en frisk og kjolende Vind blæste fra Nord af.

noget som helst utilladeligt Middel. De maatte ogsaa indrømme, at der var David, der havde yppet Træten og opfordret til Kamp.

Mindst af Alle glædede Hansel selv sig over Sejren, thi han forstod godt, at han dermed havde erhvervet sig en slem og usofselig Gien.

Den foregaaende Aften havde hans Hjertemot været, og Aftenen indfandt sig nu paany, da han langsomt begav sig opover til sin Faders Gaard, som laa i en Høide af over tusinde Fod over Dalbunden. Hans Hoved var tungt af Vinen.

Omkring paa Halvejen satte han sig ned paa en Klippeaffats. Ligeoverfor ham paa Bjergsraaning laa Underburgstejners store Gjenom. Hvor statelig tog den sig dog ikke ud! Hus- og Staldbygninger med nyt Tag. Frø-dige Ager omgav Huset rundt omkring, og han vidste saa godt, hvor Kornet der voksede prægtigt, hvilken rig Høst Gjenkomsten overhovedet afgav, og hvor langt den tilhørende Skov strakte sig opad Bjældet.

Derpaa rettede han sit Blik højere op, og højt oppe, næsten oppe ved Toppen af Bjergtet laa Oberburgstejn. Med Stolthed stude han fra Høiden over Landet nedseende. Medens Dalen dernebe forlangt laa indhyllet i Skyggerne, forgyldte den nedgaaende Sol endnu Vin-duerne hilsoppe. Han saa dem saa tydeligt, at han vilde have kunnet gjenkende Mojl, om hun havde vist sig udenfor; Huset forekom ham at være saa lige i Nærheden, at en lystig Jødelen maatte have kunnet tinge over til ham; men Brystet snævrede sig sammen hos ham, thi han kom til at tænke paa, hvor holdt og uventligt Oberburgstejnen havde gjen-gjældt hans Hilt.

Langsomt steg han opad Bjergtet. Han naede hjem til sine Forældres Hus, og efter at have postfaret en kort Tid med sin Fader og Moder, lagde han sig til Ro. Han var træt, ikke paa Grund af Kampens Anstrængelser, men Dydjelsens og de Jødel, som denne Dag havde bragt ham, havde udmattet ham.

Tidligt den følgende Morgen stod han op. Han gik igennem Huset og ud i Stalden. To elendige og afsmagrede Kør stod der. Læden var ikke engang halvfuld. Høvd den indeholdt var ikke tilstrækkeligt til begge Kør. Huset var brøstfaldigt; Stormen havde bortrevet en Del af Taget og Skaden var ikke bleven udbedret. Langsomt gik han videre. Hans Moder havde for et Aarsid siden tilskrevet ham, at et Stykke Mark og en Del af Ageren var ødelagt ved Stenstød, men at hans Fader dog haabede at saa ryddet dem igjen. Han blev helt forskrækket, da han betragtede Stenmas-serne, som bedækkede Ager og Eng, thi saa slem havde han dog ikke forestillet sig det. Endnu var der ikke foretaget Noget for at rydde dem bort, hans Fader var jo soog og søgelig. Hans Mod og Villid til sin egen Kraft forlod ham næsten.

Han havde langtes efter Arbejde. Under Hjemturen havde han paa Jernbanen udmattet sig, hvorledes han med frisk Mod og kraftig Haand vilde tage fat for at bringe denne Jædre-Gaard op igjen, han troede sig istand til selv at udrette mere end to Tjeneskærlige, — men her stod han foran et Arbejde, der fyldte ham med Modløshed. Der hørte Arbejde gennem Maanedes til for kun at rydde Marken, og saa havde han endnu ikke den ringeste Sikkerhed for, at ikke ved næste Regnflod eller om Foråret, naar Sneen smeltede, de da overliggende Sten-masser paany vilde ødelægge Alt.

Han gik ind i Stoven, der tilhørte hans Fader. Han havde aldrig anset den for sænderlig god, men saa ødelagt, som den nu var, havde den dog ikke været for to Aar siden. Modet sank ganske i ham, thi han havde fat sin Haand til, hvad han kunde udvinde af Stoven. Hans Fader havde ladet sælde de bedste Træer for at klare Kænterne af de Hypothek-laan, som hvilede paa Gjenkomsten, og for selv at bringe Været. Ingen Bedrej-delse mod Faderen opstod imidlertid hos ham; han vidste at kun Nødvendigheden havde drevet ham dertil; selv fortæredes han blot af Tanken om, at Haabet om at kunde vinde den Pige, som han saa inderligt elskede, med hvert Skridt blev svagere hos ham.

Kunde han endnu vove at træde frem for Oberburgstejnen og anholde om hans Datters Haand? Manden vilde vise ham tilbage med Haanlatter. Kunde han haabe, at Pigenes Hjerte trofast vilde hænges fast ved ham i Kjærlighed under alle de Kar, han havde at arbejde stigt i, for igjen at bringe sin Faders Gaard op igjen? Det var det, som snævrede hans Bryst sammen.

Han sa: over til Oberburgstejn, som laa i fuld Morgenbelgning. Fra Sker-stenen steg en blaa-graa Røgsløje op imod Himmelen. Altsammen laa der saa klart og saa lige i Nærheden af ham, syntes

han. Men saa dyb som Dalen var, der laa imellem ham og Oberburgstejn, saa dyb var ogsaa Klæften, som skilte ham fra den stolte Bonde.

Kun en kort Tid gav han sig hen til disse mørke Betragtninger, derpaa tog han sig sammen, thi at hænges med Hovedet kunde mindst af Alt nytte ham til Noget. Han vendte tilbage til Gaarden og gik raskt til Arbejdet, som fra alle Sider trængte ind paa ham. Han vilde gjøre, hvad der stod i hans Magt. Ingen kunde imidlertid forhindre ham i hver Dag og hver Time at kaste Blikket over til Oberburgstejn, eller i at sende sin stille Hilsen derover og beholde Haabet om, at ogsaa Mojl vilde tænke paa ham.

Underburgstejnen havde i flere Dage ikke forladt sin Gaard. Det havde startet grebet ham, at han var bleven overvundet i Kampen. Han vilde desuden have taget dette roliger, om det ikke havde været Fremlingen, netop ham, som han saa gløbende habede, der havde gjort det. Og ikke engang kunde han heller betvivle sig med den Tanke, at det var skeet i et Øjeblik, da han havde mindre Gæredomme over sine Kræfter; thi endnu solte han Taget af Fremlingens Jernhænder. Som en Vold havde denne grebet ham og slængt ham til Jorden.

Stygge Tanker soer ham gennem Hovedet, medens han sad der i sin Stue og grublende stirrede hen for sig. Om han lurede sig efter Fremlingen og bagfra slog ham til Jorden, om han styrkede ham ned fra en Klippe, hvem kunde vel paa det søndernuste Legeme se, at han havde sigtet ham ned? Han skælvedes ikke tilbage for selve denne Handling, men en Betænelighed steg dog op hos ham: Skulde der ikke dukke Modstander op, at han havde ryddet Modstanderen afvejen, og kunde han da gjøre sig Haab om, at Mojl vilde blive hans?

Det var det, som holdt ham tilbage. Jørgæves pine havde han sit Hoved for at finde en anden Maade til at saa Hansel afvejen.

Da endnu nogle Dage derpaa vare forløbne, saa voldsomt ogsaa hans Mod atter. Pigenes Fader havde stædt vist sig venlig imod ham, og vilde ganske sikkert ikke vise hans Væsten tilbage. Var end Oberburgstejnen en streng og mørk Mand, saa kunde han dog ikke forlange nogen rigere Mand for sin Datter end han var. Begges Gjenbomme grændede til hænden, og om de nu bleve forenede i en Haand, saa kunde ingen Mand i hele Dalen maale sig med Hensyn til Gjenbomme.

Den næste Morgen tog han sin Søndagsjakke paa, sat en frisk Vinternelite, som blomstred i hans Bindu, i Hatten og steg op til Oberburgstejn.

Da han nærmede sig Gaarden, saa han Mojl staa ved Binduet, men hurtigt trak hun sig tilbage derfra, da hun saa ham. Han havde ved et dygtigt Glas Brændevin sigtet sig til denne Vandring, og hans Blod holdt godt Stand.

"God Dag, Oberburgstejn," sagde han, idet han traadte ind i Bærelset til Venden.

Den Tilskatte, som sad paa en Bænk ved Binduet, rejste sig langsomt og strakte Haanden imod ham.

"Sæt Dig ned," svarede han og rykkede en Stol hen til Vordet. "Jeg har seet paa Vejret, og mener det kan være godt, om Kæntene som hjem fra Østjælden snart, thi der er Sne i Luften allerede."

"Himmelen er klar og Binden blæser fra Nord," sagde David.

"Og saa holdt, at vi vil have fuld Vinter allerede ved den første Sne," fortsatte Vonden. "Det er paa høj Tid at mine Tjeneskærlige ogsaa stæfjer ned den Ved, de har sældet. Du har det bekvemere og kan til enhver Tid skaffe den tilveje, efterhvert som Du behøver den."

"Ja, Underburgstejn ligger gunstiger til," gjensvarede David, der var stolt af sin Gjenbomme.

"Det vil jeg ikke sige," afbrød Vonden ham roligt, men med et alvorligt Ansigt. "Den, som er født heroppe og har længe levet sin Tid her, han holder ikke længe ud længere nede. Naar jeg kommer ned i Dalen, saa er det mig altid, som om der laa noget og trykkede mig for Været."

"I Dalen holder jeg det heller ikke ud," svarede David. "Du kommer sjælden til mig, derfor ved Du ikke, at man ogsaa kan leve godt paa Underburgstejn. Luft og Vind har jeg til enhver Tid nok af. Men jeg haaber, at Du vil lære det at kjende."

"Hvad mener Du med det?" spurgte Vonden, idet han forstende saa paa den unge Mand.

"At jeg oabent vil sige Dig," gav David til Svar, "at jeg er kommen hid til Dig for at bestille til Mojl. Jeg vil have en Kone, og jeg ved Ingen, der bedre vilde passe for Underburgstejn, end Mojl."

Vonden fortrak ikke en Mine.

A. J. Paul, President. A. G. Kendall, Kasserer. A. U. Tann, Assistent Kasserer.

Saint Paul National Bank

Etterfølger til Howard County Bank. St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital \$200,000.00
Udbetalt Kapital \$50,000.00

Udfører almindelig Bankforretning. Bekster udbedes paa alle Europas ledende Byer. Dampskibs-Billetter tilfalds, til og fra alle europæiske Punkter. Venge udbaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Ublaaminger i gode Farme en Specialitet.

Dannebrog

Jernvare-Mobel og Seletøjbutif

fører et kompletteret Lager af Jerntræk, Kaffeløse, Blikstøj, Bindu-Glas, Mobler, Matraser, Senge-Jæder osv.

I Forbindelse hermed drives et Vilkenslageroverskied, hvor Bestillinger af nyt Blikstøj, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notits.

Et Udbalg af Ligtister haves staltigt paa Lager.

Se forhandler ogsaa Seletøj og Ølstræde for samme.

Priserne garanteret. Theo. J. Steen.

Udsalg

af

Melstoffer samt "Feed"

hos M. C. Petersen i Dannebrog.

Paa Lager holdes fremdeles et Udbalg af Patent samt de almindelige Sorter Mel, Klid, "Shorts" o. s. v.

HVEDE MODTAGES I BYTTE FOR MEL.

Dannebrog Lumber Co.,

Dannebrog, Nebr.

Har et stort Oplag af alle Slags Bygnings-Materialer samt Jence-Pofter, som selges til

Dagens lavejste Priser.

Vi lader os ikke undersælge. Saa Eders Overflag ved andre Handlende, og I vil finde det til Eders Fordel at se os for I kjøbe.

M. C. Petersen, Manager.

Geo. C. Veat, Præs. A. G. Gaby, Vice-Præs. T. Jepson, Assit. Kasserer.

International Bank,

Dannebrog, Nebr.

Almindelig Bankforretning udføres.

Venge tillaaes paa gunstige Betingelser paa fast Gjenbomme eller personlig Sikkerhed. Bekster udbedes paa alle ledende Stæder i Verden. Dampskibs-Billetter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilskede i Banken.

Jernbanetogenes-Tidstabel.

Unin Pacific Jernbanen.

Grand Island-Ord-Divisionen.

		(Afgangstid fra St. Paul.)		Nord paa.	
Perionstog	8.45 Form.	Perionstog	6.45 Efterm.		
Godstog	4.00 Efterm.	Godstog	8.35 Form.		
"	4.10 "	"	"		

* Dette Tog ankommer til Omaha samme Dags Efterm. Kl. 2.55.

St. Paul - Soup City Divisionen.

St. Paul til Soup City.		Ankommer fra Soup City	
Perionstog	6.50 Efterm.	Perionstog	8.40 Form.
Godstog	9.15 Form.	Godstog	4.00 Efterm.

Morgentoget fra St. Paul forbinde i Grand Island med "The Overland Rier", som ankommer til Omaha Kl. 2.50 Efterm. og til Council Bluffs Kl. 3.15 Efterm. Forbindelse haves med Hurtigtog til østlige og sydøstlige Stæder. Forbindelse med alle Punkter i Vesten; Tog skiftes blot een Gang mellem Grand Island og San Francisco.

Priser og anden Oplysning erholdes ved Henvendelse til Agenten i U. P. Depot i St. Paul. Stations-Billetter til alle Plæbier i Soden sælges efter lavest tillæde Takster.

G. W. Spencer, Agent i St. Paul.

Burlington & Missouri River Jernbanen.

Øst paa.		Vest paa.	
Perionstog	8.12 Form.	Perionstog	1.57 Efterm.
Godstog	1.57 Efterm.	Godstog	3.45 Efterm.

Perionstogene ankommer til Lincoln Kl. 1.15 Efterm., og afgaar fra Lincoln Kl. 1.50 Efterm. Ankommer til Omaha Her Kl. 3.00 Efterm.

Alle Tog medbringer Passagerer. Gjennemgaaende Billetter til alle Stæder og over enhver Jernbane sælges.

Z. A. Spencer, Agent i St. Paul.

J. P. Noehr,

Howard City Apothek,

holder et almindeligt Lager af Mediciner, Toiletartikler, Maling, Pæper og Skrivematerialer m. m.

— Sævel Væges Anordninger som Hjemme-Recepter udføres nøjagtig. —

Howard City, Nebr. — Postkub: Verdu.